

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska 31

P- 182/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Vukovaru po sucu Ivici Grubišiću u pravnoj stvari tužitelja Ivan Zajec, Matije Gupca 102, Vukovar, OIB:86502148867, zastupanog po punomoćniku Marko Cvrković, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. OIB 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb zastupanog po punomoćniku Odvjetničko društvo Porobija&Porobija, radi Obvezno – ništetnost, protiv tuženika, nakon javno održane i zaključene glavne rasprave 26. svibnja 2026. u prisustvu punomoćnika tužitelja, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 2. Ugovora o kreditu broj: 7102994240 od 19.01.2006. godine zaključenog između tužitelja i tuženika kojom je određeno se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da isplati tužitelju Ivan Zajec, Matije Gupca 102, Vukovar, OIB:86502148867, iznos od 219,20 eura, od 06.01.2006. do isplate po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 da isplati tužitelju Ivan Zajec, Matije Gupca 102, Vukovar, OIB:86502148867, troškove ovoga parničnog postupka u iznosu od 562,50 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 27. svibnja 2026. do isplate po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadom troška u iznosu od 750,00 eura.

Obrazloženje

1. Tužbom od 7. ožujka 2025. tužitelj zahtijeva da se utvrdi nišetnom i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 2. Ugovora o kreditu broj: 7102994240 od 19.01.2006. godine zaključenog između tužitelja i tuženika kojom je određeno se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, te isplatu iznosa od 219,20 €,.

1.1. Tužbu obrazlaže navodom da je odredbom čl.2. navedenog ugovora, određeno:

„Korisnik kredita se obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora” Navedenu odredbu kredita, odnosno dio odredbe u kojoj se određuje naknadu za obradu kredita, tužitelj smatra nepoštenom i nišetnom. Naime, navedena naknada je određena tipski bez mogućnosti pregovaranja sa tužiteljem kao korisnikom kredita. Dakle, sporna odredba sastavni dio formuliranog ugovora o kreditu o čijem sadržaju korisnik kredita nije mogao pregovarati niti je upoznat sa sadržajem Tarife

banke na koji ta sporna ugovorna odredba upućuje čime je narušena pravična ravnoteža u međusobnim pravima i obvezama, te predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu ugovora u skladu sa odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-III-3231/2022, U-III-7491/2022, U-III-236/2023, U-III-369/2023, U-III-597/2023 od 13.07.2023.g.

1.2. Troškove obrade kredita tuženik je naplatio tužitelju prilikom isplate kredita dana 05.01.2006.g. i to u iznosu od 219,20 eura (1.651,58 kn).

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da tužitelj postavlja i deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti članka 2. Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na obvezu tužitelja platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge; kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 219,20 EUR sa zakonskim zateznim kamatama. Tuženik u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu.

2.1. Tuženik ističe prigovor zastare s obzirom da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 219,20 EUR naplaćena 5. siječnja 2006. godine, a tužba je podnesena 2025. godine znači nakon više od 15 godina. Tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P– 1401/12 (VTSRH br. Pž-7129/13) nije prekinula tijekom zastarnog roka za tužiteljev zahtjev za isplatu po osnovi naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Osim što je zahtjev po toj osnovi zastario, zahtjev je u cijelosti neosnovan, što tuženik obrazlaže u nastavku.

2.2. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, odnosno nepoštenom sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik ističe kako tužitelj ne predlaže niti jedan jedini dokaz u prilog svojim tvrdnjama, pa već samim time takav tužbeni zahtjev treba odbiti primjenom načela o teretu dokazivanja.

2.3. Neovisno o tome što tužitelj ne predlaže niti jedan dokaz kojim potkrepljuje svoje navode tuženik će se, opreza radi, o istima očitovati u nastavku podneska. Prije svega, tuženik ukazuje na stanje propisa, a što tužitelj, tendenciozno ispušta navesti u tužbi, budući da, s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora o kreditu, nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za tuženu banku ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

2.4. Tuženik ističe kako sama okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovarano, ne znači da su te odredbe automatski ništetne. Da bi se utvrdila njihova ništetnost, potrebno je dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a teret dokazivanja tih okolnosti je na onome tko se na ništetnost poziva. U konkretnom slučaju tužitelj nije niti naveo, a kamoli dokazao postojanje bilo kakve značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana koja bi išla njemu u korist. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iz odredbe članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača.

2.5. Tuženik također ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija, na svim kontinentima, dakle nije u praksi nepoznato, niti su naknade *per se* zabranjene. O tome najbolje svjedoči i Direktiva 2014/17/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010.

Stoga, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije.

2.6. Nadalje, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.)

2.7. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Navedena odredba čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača je u skladu sa člankom 4. stavkom 2. Direktive 93/13 koja propisuje da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučenih usluga i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene.

2.8. Nadalje, Odlukom o Tarifi naknada za usluge je u točki B3.4.1.2. na jasan, razumljiv i određen način propisana naknada za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa kredita. Odluka o Tarifi naknada za usluge je u svako doba (kao i danas) dostupna u poslovnicama Banke. Tužitelju je tako određen iznos naknade jednokratno umanjen sukladno točki B 3.4.5. Odluke o Tarifi za 30% za vlasnike paket-računa-modeli Expert i Zlatni te je naknada za obradu kreditnog zahtjeva konačno iznosila 219,20 EUR .

3. Tijekom postupka izveden je dokaz čitanjem: ugovor o namjenskom kreditu od 19.01.2006. broj 7102994240, odgovor tuženika od 18. veljače 2025. i Zahtjev str. 5-6. spisa, uputa za odobravanje kredita građanima, opći uvjeti poslovanja, Tarifa banke, iskaz tužitelja.

4. Predmet spora je utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe iz čl. 2. Ugovora o gotovinskom ne namjenskom kreditu br. 7102994240 od 19.01.2006. u dijelu u kojem je određeno da je korisnik kredita obavezan platiti naknadu za obradu kredita, kao i da tužitelju isplati iznos od 219,20 eura.

5. Čitanjem predmetnog ugovora o kreditu sud je utvrdio da je u čl. 2. ugovoreno: "Korisnik kredita obavezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora."

6. Nesporno je da su stranke sklopile ugovor o kreditu 7102994240 dana 19. siječnja 2006., da je tužitelj potrošač, da je tuženik naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 219,20 eura, te da je odredba sadržana u standardnom ugovoru banke.

7. Sporno je među parničnim strankama da li je ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna.

8. U odnosu na spornu okolnost informiranja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja iz čijeg iskaza je utvrdio da je predmetni ugovor o kreditu zaključio radi kupnje kuće za obiteljske potrebe i adaptacije iste. Kako je sud saslušanjem tužitelja utvrdio da se ne sjeća da mu je bankar objasnio od čega se sastoji naknada i što njome plaća, na tuženiku je teret dokaza da je tužitelju tijekom pregovora objasnio što predmetnom naknadom plaća. Osim toga tužitelj se izjasnio da nije znao da Opći uvjeti poslovanja iz 1999. i Tarifa iz 2006. su sastavni dio ugovora o kreditu, kao i da se ne sjeća da mu je banka iste uručila, pa je teret dokaza na tuženiku da su navedeni opći uvjeti i tarifa uručeni tužitelju.

8.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) dana je definicija potrošača kao svake fizičke osobe koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Budući da je namjena kredita bila kupovina i adaptacija obiteljske kuće, što je sud utvrdio saslušanjem tužitelja i uvidom u čl. 6. predmetnog ugovora o kreditu, očigledno je da je tužitelj po navedenoj definiciji potrošač jer predmetni kredit nije podigao radi neke poslovne aktivnosti već zadovoljenje osobnih potreba za stanovanjem.

8. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača/03 propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

9. Odredbom čl. 81. st. 1., 2., i 4. Zakona o zaštiti potrošača (96/03) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača/03 bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

10. Čitajući sadržaj predmetnog ugovora o kreditu i dovodeći ga u vezu sa iskazom tužitelja sud je utvrdio kako je isti bio pripremljen od strane tuženika i da tuženik ukoliko je želio predmetni kredit podići morao je prihvatiti ugovor sa ponuđenim uvjetima među kojima je bila i obveza plaćanja naknade za obradu kredita. Kako tuženik nije pružio dokaz da je predmetne uvjete o kreditu i tarifu uručio tužitelju prije potpisivanja ugovora, a teret dokaza je na tuženiku valja zaključiti da isti nisu uručeni tužitelju, a niti da je tužitelj obaviješten što točno predmetnom naknadom plaća. Stoga se sa sigurnošću može tvrditi da tuženik nije objasnio tužitelju spornu ugovornu odredbu što je bio dužan. Navedena utvrđenja upućuju da je riječ o tipskom ugovoru.

11. U čl. 2. st. 4. predmetnog Ugovora o kreditu je vidljivo da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a tužitelj ne spori da je tuženik naplatio 1% od iznosa kredita. Saslušanjem tužitelja sud je utvrdio da tužitelj nije upoznat od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva i zašto je određena baš u navedenoj visini od ukupnog iznosa kredita i koje to troškove ona pokriva jer tuženik – banka nije dokazala kakve je imala stvarne troškove vezane za sklapanje ugovora o kreditu kao niti visinu istih, a to ne proizlazi niti iz sadržaja ugovora.

12. Tuženik je kao trgovac bio dužan da upozna tužitelja sa svim naprijed navedenim, a ne da iznosi paušalne ocjene da su tužitelju objašnjene sve ugovorne odredbe jer za takve navode nije pružio nikakve dokaze, a na tuženiku je teret dokaza. Naime, banka naplaćuje navedenu ulaznu naknadu i stoga je ona obvezna dati pojašnjenja klijentu banke.

13. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka uopće ne navodi da naknada zavisi od troškova tuženika prilikom obrade kredita. Od čega se sastoji navedena

naknada to iz odredbe čl. 2. ugovora nije jasno i što tužitelj plaća. Iz koje godine je Tarifa to iz iste nije vidljivo, a niti koje sve troškove u istoj klijent plaća kada podiže stambeni kredit kod tuženika.

14. U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa stranke su dužne pridržavati se načela savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO, te sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO. Tužitelj nije upoznat niti sumarno što tuženik naplaćuje navedenom naknadom pa je takva odredba za svakog potrošača nerazumljiva i stavlja ga u neravnopravan položaj jer mu nije dana mogućnost da o spornoj odredbi pregovara i utječe na visinu što dovodi do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Sama činjenica da tužitelj ne zna na što se odnosi naknada stavlja ga u neravnopravan položaj pa je opravdano takvu odredbu ocijeniti nepoštenom i slijedom toga ništetnom.

15. Već sama činjenica da je naknada obrade određena u postotku od odobrenog iznosa kredita govori u prilog o tome da takvom ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naime, stvarni troškovi se iskazuju u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog kredita.

16. U vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije, pa se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati. Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

16.1. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

17. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

18. U konkretnom slučaju sud je utvrdio da je tužitelju naknada naplaćena od strane banke prilikom isplate kredita ali u postupku koji je prethodio sklapanju ugovora nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje troškova obrade kredita.

19. Iz činjenice što je izostalo pojedinačno pregovaranje proizlazi da je banka uzela u obzir samo svoje interese, a ne i interes tužitelja kao potrošača da trošak obrade bude što manji odnosno primjereniji stvarnim troškovima, proizlazi da je banka postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Da tužitelj nije prihvatio ugovor sa spornom odredbom čl. 3. izvjesno je da bi tužitelj bio uskraćen sa legitimnim očekivanjem da od banke ishodi kreditna sredstva, a koji iznos mu je bio neophodan za kupovinu i adaptaciju obiteljske kuće .

20. Ostale ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu ukazuju na propust tuženice u postupanju u dobroj vjeri. Tako je u svezi ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž7129/13-4 od 13. lipnja 2014., protiv koje je u tom dijelu odbijena revizija presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., pravomoćno odlučeno o

kolektivnoj tužbi Udruge Potrošač protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr. a među njima i tuženica), radi zaštite kolektivnih interesa potrošača te je utvrđeno da su tuženici povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristili nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništeta.

21. Nadalje, presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. odbijena je revizija tuženika (a tuženica je tamo bila tuženica pod 3.) protiv odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013., među ostalim, u dijelu kojim je utvrđeno da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništete ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavica švicarski franak, sve suprotno odredbi članka 81., 82. i 90. ZZP o čemu se nije pojedinačno pregovaralo, pa su odredbe o valutnoj klauzuli ostale nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi, te iako su banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita zbog ugovaranja valutne klauzule u CHF i imale su saznanja o izglednoj budućoj promjeni tečaja CHF prema kuni propustile su potrošače informirati o tome.

22. S obzirom na navedena utvrđenja sud je prihvatio zahtjev tužitelja na utvrđenje da je ništeta odredba čl. 2. predmetnog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kredita od 1% od iznosa kredita.

23. Odredbom čl. 328. Zakona o obveznim odnosima propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Kako se predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnosti, a takva tužba se može uvijek podnijeti očito je da tužitelj nije pao u zakašnjenje, pa je prigovor zastare neosnovan.

24. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga u ovoj pravnoj stvari zastara još nije ni počela teći, naime početak će teći od dana pravomoćnosti predmetne presude. U istovjetnim pravnim stvarima takvo je i stajalište Vrhovnog suda. Slijedom navedenog prigovor zastare je neosnovan glede kondemnatornog tužbenog zahtjeva.

25. Čitanjem odgovora tuženika sud je utvrdio da je prilikom isplate kredita dana 5. siječnja 2006. od tužitelja naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.651,58 HRK/219,20 eura. Imajući u vidu navedena utvrđenja valjalo je tuženika obvezati na povrat 219,20 eura koliko tužitelj i zahtijeva tužbenim zahtjevom.

26. Iz naprijed navedenih utvrđenja proizlazi da je tuženik bio nepošten u odnosu na naplatu naknade za obradu kredita iz kojeg razloga je obvezan na plaćanje zatezne kamate od 06. siječnja 2006. kao prvog narednog dana od dana stjecanja utvrđene razlike. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO (NN 35/05 i dr.).

27. Sud je savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno u smislu čl. 8. ZPP-a.

28. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st.1., i čl. 164. ZPP-a. VPS je 500,00 eura.

Tužitelj je uspio u sporu te mu na ime zastupanja po odvjetniku pripada trošak sastava tužbe 100,00 eura, sastav obrazloženog podneska od 12.2.2026. iznos od 100,00 eura, pristupa na ročište 17.3.2026. iznos od 100,00 eura, ročište 21.4.2026. iznos od 100,00 eura, ročište za objavu presude 50,00 eura, ukupno 450,00 eura PDV 112,50 eura ukupno 562,50 eura.

Sud tužitelju nije priznao trošak sastava zahtjeva za isplatom jer isti nije procesna pretpostavka za podnošenje tužbe. Tužitelju ne pripada trošak pristupa na ročište 26.5.2026. jer je isto održano kako bi sud omogućio tužitelju da ispravi petit tužbenog zahtjeva.

Sud je tuženika odbio sa zahtjevom za naknadom troška u iznosu od 750,00 eura jer nije uspio u sporu.

U Vukovaru, 27. svibnja 2026.

Sudac
Ivica Grubišić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba na Županijski sud. Žalba se podnosi u tri primjerka u roku 15 dana od dana objave presude putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku odvjetniku Marko Cvrković
2. Tuženiku po odvjetničkom društvu Porobija&Porobija

Broj zapisa: **9-30888-a59da**

Kontrolni broj: **09f55-60c51-72066**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.